

„בגלל שני קמטים מיסכנים ליד העין אני כבר לא די צעירה לקולנוע!“ מתלוננת מירי פביאן, האשה שאמרה בתעמולת הבחירות „תחשוב על זה!“

את התעודה ואת כינור דויד. כל הכבוד — ארבע רקות רצוף. כבוד על העבר ועתיד נקינקי. לא קורה כלום. למי זה איכפת בכלל אם אני שחקנית מצטיינת או לא? מה שאיכפת להם עכשיו זה בת כמה אני, ואת חושבת שכולם יודעים בדיוק בת כמה אני? פיתאום?

„אבל אשה שיש לה שני ילדים גדולים לא יכולה להיות בת 20. שני ילדים זה שחקנית מבוגרת, ושחקנית מבוגרת אף אחד לא צריך. בלי שום

„תיראי, היא אומרת ומצביעה על ארוניספרים. תעודה כלתי ממוסגרת. התלויה בנעץ על הארון, אומרת כי על פי החלטת ועדת הפירסום לסרטי איכות 1983 הוענק פרס השחקנית המצטיינת למירי פביאן, על מישקה בסרט זוג נשוי. על המימך התומים גידעון פת, יורם גולן ואבנר שליו.

„נו, אז יש לי תעודה כזאת. הנה, לירי את רואה שיש לי גם כינור דויד. ומה אני עושה עם זה? פעם בחורש אני מאבקת אותם. זה היה כבוד גדול לקבל

„נשארתני זרה בארץ!“

בדרך לפגישה עם מירי פביאן חשבתי לעצמי, אם גם בהוליווד שחקנית יכולה להתראיין רק אחרי תשע בערב, אחרי שנתנה ארוחת-ערב לילדים, ראגה שיתרחצו ויהיו מוכנים לשינה. בטח בהוליווד זה אחרת. כאן, בתלאביב, רחוב בדיהודה, יש חוקים שונים. השחקניות הן נשים במישרה חלקית — לפחות אותן שיש להן מישפחה וילדים ובית, כמו למירי.

הדירה יפהפיה. שתי קומות ומע' ליהן גג פורה, כיסאות-נוח ושימשיות. „בית לגו“ היא קוראת לו. קודם זו היתה דירה קטנטונת עם גג, שנקנתה בעזרת זכויות העולה של דויד, הבעל. אחר כך, שוכן בעזרת דויד ומישרת המהגרס שלו, נבנתה עוד קומה, והי קומה הזו עשתה את הגג. את הגג הזה הפריחה מירי בכקרים, בהמתנה לתפי קידים טובים. „כשאני עוברת על סרט או על הצגה — רואים את זה על הפרחים.“

במושבה מירי בילתה בילדותה עם הוריה ועם שני אחיה.

באתי בזמן. מירי שאלה איפה הצלם ואיך הוא מצלם. אמרתי שאני לא יודעת, כי הוא צלם חדש אצלנו. „א... נו, בסדר.“ אמרה. די משונה בשביל שחקנית. דווקא חיכיתי לתלונות.

כל הכבוד — ארבע דקות

בעצם, היא לא מבינה למה פיתאום אני רוצה לראיין אותה. הרי לא עשתה שום דבר מעניין בזמן האחרון. או על מה הפרס? הפרס הוא על הכנות, אני אומרת לה. על הדברים שהיא אמרה לי, בהודמנות קודמת, שבה נפגשנו. על הכאב והעצב בחיי שחקנית. רברים שלא שומעים כל יום מפי שחקנית. „כשריברנו בפעם האחרונה, אני זוכרת שריברנו על משכר הגיל וגם על הזרות שלי כאן, עד היום הזה. על מה את רוצה שנרבר?“

על שניהם, אני אומרת, ואולי יש קשר ביניהם.

בינתיים הגיע אלון, הצלם, והוגש הקפה. דני בן 11 גמר לראות טלוויזיה. אלה בת ה-13 הקשיבה למיצעד הפיומונים הלועזי בפול ווליום. „אחרת זה לא שווה“, היא אומרת. אלון צילם ואחרי-כך הלך הילדים שכבו לישון. דויד, שחזר ממישחק סקווש, הלך להתקלח ולנוח על הגג. נשארנו שתינו. שקט. אפשר להתחיל.

ביחד אמא, אבא, מירי, אלון ופסד, שנהרג במיל-חמה, בעת שעוד היו כולם ביחד.